

Η υπεράσπιση του κόσμου της εργασίας, διακύβευμα των Ευρωεκλογών

του Γιάννη Μηλιού

Στις 29 και 30 Ιανουαρίου επισκέπτονται την Ελλάδα οι δύο ευρωβουλευτές που συνέταξαν την έκθεση του Ευρωκοινοβουλίου, σχετικά με τα αποτελέσματα των πολιτικών που εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις των κρατών που «εποπτεύονται» από την τρόικα. Πρόκειται για μια επίσκεψη εξ' αναβολής από τις 8-9 Ιανουαρίου, καθώς η ετοιμόρροπη και από παντού πιεζόμενη κυβέρνηση Σαμαρά γνώριζε πολύ καλά ότι δεν μπορούσε να αντιπαραθέσει τη φιέστα ανάληψης της Προεδρίας της ΕΕ σε αυτή την επίσκεψη.¹

Στις 10 Ιανουαρίου δημοσιεύθηκε και η σύντομη γνωμοδότηση της Επιτροπής Συνταγματικών Υποθέσεων του Ευρωκοινοβουλίου για τα πεπραγμένα της τρόικα, η οποία αναφέρει ότι η παρούσα κατάσταση «καταστρέφει την εικόνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης» και απαιτεί πλέον, οι αποφάσεις σχετικά με την πολιτική που συνοδεύει το δανεισμό κρατών «να ψηφίζονται από το Ευρωκοινοβούλιο». Στην ουσία της η γνωμοδότηση διαπιστώνει και στηλιτεύει το έλλειμμα δημοκρατίας στις πρακτικές που ακολουθήθηκαν ως τώρα για την αντιμετώπιση της κρίσης. Επίσης, όπως και η Έκθεση της Επιτροπής Οικονομικών και Νομισματικών Υποθέσεων καθιστά σαφές, οι πολιτικές που ακολουθούνται δεν συνάδουν με τον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, ένα κείμενο που έχει ισχυρή νομική υπόσταση.

Στην Έκθεση αυτή υπήρχε ένα ερωτηματολόγιο προς όλες τις εμπλεκόμενες πλευρές. Εκτός από τη θρασύτατη απάντηση του Έλληνα υπουργού οικονομικών και την απάντηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,² δημοσιεύθηκαν και οι απαντήσεις των άλλων μνημονιακών υπουργών οικονομικών και κεντρικών τραπεζιτών, της ΕΚΤ, του Eurogroup και του κ. Ρομπάι. Όλοι όσοι μέχρι σήμερα δεν έδιναν λόγο για τίποτα είναι αναγκασμένοι να απαντήσουν στον έλεγχο του Ευρωκοινοβουλίου. Θυμίζω ότι η απάντηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής εκθέτει όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις, αναφέροντας ρητά ότι τα μνημόνια είναι πολιτικές με τις οποίες οι κυβερνήσεις συμφωνούν, και δεν «επιβάλλονται» από την τρόικα. Οι απαντήσεις των μνημονιακών υπουργών Πορτογαλίας, Ιρλανδίας και Κύπρου είναι παρομοίως θρασείες με αυτήν του κ. Στουρνάρα. Για παράδειγμα ο Ιρλανδός υπουργός ονομάζει το εξαιρετικά μεγάλο ποσοστό ανεργίας των νέων της χώρας του «μια πρόκληση που πρέπει να αντιμετωπίσει ένα γενικά πετυχημένο πρόγραμμα». Ο Κύπριος ομόλογός του αναφέρει ότι «η ανεργία αυξάνεται ραγδαία από την αρχή του προγράμματος αλλά η εφαρμογή του θα επιφέρει ένα καλύτερο οικονομικό μέλλον για την Κύπρο!»

Η ΕΚΤ επιμένει, σαν να βρίσκεται σε άλλον πλανήτη, να λέει ότι «οι μεσοπρόθεσμες συνέπειες του προγράμματος θα αποδειχθούν θετικές» και οι απαντήσεις των άλλων τραπεζιτών την ανταγωνίζονται σε κυνισμό. Ο «δικός μας» κ. Προβόπουλος δηλώνει «εξαιρετικά ικανοποιημένος» (“extremely satisfied”). Ο κ. Ντάισενμπλουμ, Πρόεδρος του Eurogroup, αναγνωρίζει ότι αυτή η πολιτική είναι αποτέλεσμα συσχετισμών μέσα στο Eurogroup. Λέει δηλαδή ότι επειδή είναι νεοφιλελεύθερες οι κυβερνήσεις επιβάλλονται τα μνημόνια και όχι επειδή τα επιβάλλει αυθαιρέτως η τρόικα, συμφωνώντας επί της ουσίας με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά με τη συναίνεση της κάθε μνημονιακής κυβέρνησης. Από την άλλη πλευρά, ο κ. Ρομπάι απαντά ότι «νίπτει τας χείρας του», δεν γράφει ούτε μια λέξη

1 «Σαμαράς, Στουρνάρας κρύβονται οι δυστυχείς, αλλά για πόσο;» <http://www.jmilios.gr/σαμαράς-στουρνάρας-κρύβονται-οι-δυστ/>

2 όπ.π.

υπεράσπισης των μνημονίων, σε ένα τυπικό σημείωμα λίγων γραμμών που αποστέλλει στο Ευρωκοινοβούλιο.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Παρά το γεγονός ότι όλες οι πλευρές υπερασπίζονται τις καταστροφικές πολιτικές λιτότητας (ή τουλάχιστον δεν απαντούν στις ερωτήσεις-κατηγορίες που τους απευθύνουν οι ευρωβουλευτές), από όλη αυτή τη διαδικασία καθίσταται σαφές ότι *η κοινωνική νομιμοποίηση των μνημονίων έχει πλέον απωλεσθεί*. Οι δημοσκοπήσεις σε όλη την Ευρώπη, ενόψει των ευρωεκλογών, δείχνουν ότι όποια πολιτική δύναμη υπερασπίζεται τα μνημόνια καταρρέει. Στις χώρες στις οποίες είναι δυνατή η Αριστερά, κατά κύριο λόγο στην Ελλάδα και την Ισπανία, η άνοδος της εκφράζει τις ελπίδες του κόσμου της εργασίας για έξοδο από την κρίση χωρίς την εξαθλίωσή του, αλλά αντίθετα με την ανακούφιση των ισχυρότερα πληττόμενων τμημάτων του πληθυσμού και την ανάκτηση της δύναμης του κόσμου της εργασίας, ώστε να μπορέσει να ανατρέψει τον νεοφιλελευθερισμό σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Αυτές οι ευρωεκλογές είναι μια μάχη των «από κάτω» η οποία πρέπει να κερδηθεί!